

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2Co/468/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6612216067
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Antalová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6612216067.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Antalovej a sudcov JUDr. Jany Novotnej a JUDr. Jozefa Zlochu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, za ktorú koná doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., advokát a konateľ, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec, č. k. 6C/156/2012-124 zo dňa 26. augusta 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu škodu z titulu zodpovednosti štátu za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom okresného súdu, keď v exekučnej veci v zákonnej lehote 15 dní od doručenia žiadosti písomne nepoveril exekútora na vykonanie exekúcie a k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia jej zamietnutím došlo až po uplynutí zákonnej lehoty. Náhradu trov konania žalovanému nepriznal. Okresný súd, ktorý svojím uznesením č.k. 6C/156/2012-25 zo dňa 16. mája 2013 veci vedené na Okresnom súde v Lučenci pod spisovými značkami 6C/156/2012, 10C/157/2012 a 13C/117/2012 spojil na spoločné konanie, ktoré boli ďalej vedené pod spoločnou spisovou značkou 6C/156/2012, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom spisu a pripojenými exekučnými spismi sp.zn. 9Er/686/2011, sp.zn. 10Er/708/2011 a sp.zn. 13Er/437/2012.

Prvostupňový súd zistil, že v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde v Lučenci pod č. 9Er/686/2011 bol do zápisnice pred súdnym exekútorom spísaný návrh na vykonanie exekúcie dňa 13. júla 2011 a súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia na exekučný súd dňa 30. augusta 2011. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s.. O žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia súd rozhodol uznesením zo dňa 2. septembra 2011 tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 23. septembra 2011. Následne súd uznesením zo dňa 6. októbra 2011 exekučné konanie zastavil, uznesenie sa stalo právoplatným dňa 26. októbra 2011. Návrhom vo veci samej sa žalobca domáhal od žalovaného zaplataenia majetkovej škody vo výške 8.601,30 Eur a zaplataenia nemajetkovej ujmy vo výške 1.720,26 Eur.

Zároveň prvostupňový súd zistil, že v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde v Lučenci pod č. 10Er/708/2011 bol do zápisnice pred súdnym exekútorom spísaný návrh na vykonanie exekúcie dňa 20. júla 2011 a súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia na exekučný súd dňa 12. septembra 2011. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s.. O žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia súd rozhodol uznesením zo dňa 13. septembra 2011 tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 4. októbra 2011. Následne súd uznesením zo dňa 28. októbra 2011 exekučné konanie zastavil. Návrhom vo veci samej, pôvodne vedenej pod sp.zn. 10C/157/2012 sa žalobca domáhal od žalovaného zaplattenia majetkovej škody vo výške 22.095,84 Eur a zaplattenia nemajetkovej ujmy vo výške 4.419,17 Eur.

Zo spisu vedeného na Okresnom súde Lučenec pod sp.zn. 13Er/437/2012 prvostupňový súd zistil, že v exekučnom konaní vedenom pod vyššie uvedenou spisovou značkou bol do zápisnice pred súdnym exekútorom spísaný návrh na vykonanie exekúcie dňa 9. júla 2012 a súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia na exekučný súd dňa 14. augusta 2012. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s.. O žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia súd rozhodol uznesením zo dňa 17. augusta 2012 tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Voči uzneseniu podal oprávnený odvolanie dňa 3. septembra 2012. Návrhom vo veci samej, pôvodne vedenej pod sp.zn. 13C/117/2012 sa žalobca domáhal od žalovaného zaplattenia majetkovej škody vo výške 2.771,67 Eur a zaplattenia nemajetkovej ujmy vo výške 554,33 Eur.

Na základe vykonaného dokazovania prvostupňový súd poukázal na ustanovenia zákona č.514/2003 Z.z., podľa ktorých štát zodpovedá za škodu vzniknutú nesprávnym úradným postupom, ktorým je postup orgánov štátu súvisiacich s výkonom štátnej moci, ktorá sa dotýka individuálnych práv a povinností účastníkov konania. Predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je pritom príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak škoda vznikla následkom škodovej udalosti a teda vtedy, ak je doložené, že nebyť škodovej udalosti, nedošlo by ku škode. V danom prípade, aj keď by nebolo rozhodnuté o žiadosti súdneho exekútora v 15 dňovej lehote podľa ustanovení Exekučného poriadku, samotné nedodržanie tejto lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní. Nakoľko exekučným titulom boli rozsudky rozhodcovského súdu, súd musel preskúmať rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul. V jednotlivých exekučných konaniach musel posudzovať zákonnosť exekúcie, musel skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola v každom jednotlivom prípade uzavretá platne. Skúmanie rozhodcovských rozsudkov si vyžadovalo osobitnú právnu úvahu, najmä s ohľadom na skutočnosť, že sa týkali právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Dĺžka exekučných konaní bola pritom primeraná náročnosti veci. Prvostupňový súd zároveň zdôraznil, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní, ktorú právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd Slovenskej republiky. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup svojho, alebo iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, nakoľko všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, čo by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Ďalej prvostupňový súd zdôraznil, že pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci, pri výkone verejnej správy, musia byť splnené všetky tri podmienky a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Nezákonnosť rozhodnutia by musela byť konštatovaná príslušným orgánom, ktorý už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení, resp. zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu. Táto podmienka splnená nie je. Zároveň rozhodnutie okresného súdu nie je možné považovať za nezákonné a jeho zákonnosť resp. nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Na základe vykonaného dokazovania mal prvostupňový súd zato, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietaných konaniach došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik, ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy. Z toho dôvodu neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmov. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č.514/2003 Z.z. prvostupňový súd žalobu ako právne neopodstatnenú zamietol.

Svoje rozhodnutie súd oprel o ustanovenia § 3 ods.1, § 4 ods.1 písm.a), § 5 ods.1, § 6 ods.1, § 9 ods.1, ods.2, § 15 ods.1, § 16 ods.1, ods.2, § 17 ods.1, ods.2, ods.3 a § 19 ods.1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov; § 41 ods.1, ods.2 písm.c), d) a i), § 44 ods.1, ods.2 Exekučného poriadku. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), nakoľko však žalovaný v zákonnej lehote (§ 151 ods.1 O.s.p.) nevyčíslil žiadne trovy konania, súd mu náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu podal žalobca včas odvolanie. Domáhal sa zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

Poukázal na to, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Okresný súd rozhodol v jeho neprítomnosti, hoci na tento postup neboli splnené zákonné podmienky. Riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol pre to dôvody a predložil listiny spájané s uvedenými dôvodmi. Nebolo prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Súd ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania. Trval pritom na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Okresný súd mu odňal možnosť konať pred súdom, pretože sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného ani k vykonaným dôkazom, na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie, čím došlo aj k porušeniu jeho práva na kontradiktórne konanie. Tvrdenia okresného súdu o dodržaní zákonných lehôt v exekučnom konaní nekorešponujú s časovými úsekmi, uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku. Je dôležité skúmať nie len moment, kedy súd rozhodol o poverení ale aj moment, kedy poverenie doručil súdnemu exekútorovi. Žalobca nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k takýmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Neboli splnené zákonné podmienky na rozhodnutie bez nariadenia pojednávania a okresný súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia dôvodu určil sám. Zdôraznil presvedčenie o porušení jeho práva v exekučnom konaní na rozhodnutie v zákonnej lehote a vyjadril nepochopenie nad postupom okresného súdu, ktorý nekonštatoval porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, hoci zistil nedodržanie príslušnej zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu. Napadnutý rozsudok označil za nepreskúmateľný, pretože sa vôbec nezaobera uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. O jeho návrhu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe jeho ústavnej sťažnosti, bol prvostupňový súd povinný osobitne rozhodnúť.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) prejednal odvolanie, súc viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Zo spisu okresného súdu vyplýva, že žalobca sa žalobou voči žalovanému domáhal vyčíslenej náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, spôsobenej okresným súdom ako exekučným súdom v exekučnom konaní nesprávnym úradným postupom, t.j. zamietnutím žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej lehoty; navrhol vykonať dokazovanie len konkrétnym exekučným spisom okresného súdu. Priamo v žalobe vzniesol žalobca námietku zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu, o ktorej rozhodol nadriadený súd tak, že zákonného sudcu z pojednávania a rozhodovania prejednáanej veci nevylúčil. Okresný súd doručil žalobu žalovanému na vyjadrenie, obidvom účastníkom konania doručil písomné poučenie účastníka konania, okrem iného aj podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Pôvodne prvostupňový súd vytýčil pojednávanie na deň 8. októbra 2013, pred ktorým pojednávaním žalobca súdu doručil návrh na prerušenie konania/zrušenie pojednávania. O tomto návrhu

prvostupňový súd rozhodol uznesením, proti ktorému žalobca podal odvolanie a odvolací súd potvrdil napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu, ktorým tento návrh na prerušenie konania zamietol. Po právoplatnosti rozhodnutia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania prvostupňový súd účastníkov na pojednávanie riadne predvolal a na pojednávaní po vykonaní dokazovania vyhlásil rozsudok. V napadnutom rozsudku sú uvedené konkrétne exekučné spisy ohľadne exekučných konaní, v ktorých mala byť žalobcovi podľa žaloby nesprávnym úradným postupom exekučného súdu spôsobená tvrdená škoda, súd sa oboznámil s obsahom exekučných spisov a rozhodnutiami v ňom uvedenými.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku okresného súdu navrhol tento zrušiť s prihliadnutím na jeho argumentáciu uvedenú v odvolaní a s prihliadnutím na procesné chyby.

Vzhľadom na uplatnené odvolacie námietky žalobcu je potrebné zdôrazniť, že odvolací súd je viazaný konkrétnymi odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.).

V danom prípade je zrejmé, že aj z dôvodu predkladania enormného množstva typových odvolaní žalobcom na rôzne sudy, odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, uvedenými v odôvodnení rozsudku okresného súdu. Ide len o zhrnutie rozličných dôvodov, reagujúcich na rôzne dôvody zamietnutia návrhov na začatie konania prvostupňovými súdmi Slovenskej republiky v obdobných veciach. V žalobe a odvolaní odvolateľ namieta nedodržanie lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Poukazuje na skutočnosť, že neboli splnené podmienky pre rozhodnutie bez nariadenia pojednávania napriek skutočnosti, že termín pojednávania bol zo strany prvostupňového súdu riadne vytýčený a predvolanie na pojednávanie mu bolo riadne doručené. Namieta, že prvostupňový súd v rozhodnutí zároveň rozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania, proti ktorému legálne pripustil odvolanie, takéto tvrdenie je ale v rozpore s obsahom súdneho spisu. V odvolaní je tak viacero rozporov a protirečení, žalobca pripisuje súdu závery, ktoré tento v odvolaní napadnutom rozhodnutí nevysslovil.

Odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu, ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom. V plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu a v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. na ne v celom rozsahu odkazuje. Okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a vec právne posúdil správne. Záver okresného súdu o nenaplnení predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu je v celom rozsahu správny, pretože žalobca nepreukázal tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu v sporných exekučných konaniach. Vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.), pri posudzovaní veci sa krajský súd zaoberal len námietkami odvolateľa a procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.).

Odvolacia námietka, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca, nie je dôvodná. Tvrdenie o vylúčení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci založil žalobca na argumente, že tento je sudcom rovnakého súdu, ktorý mu ako exekučný súd svojím nesprávnym úradným postupom mal spôsobiť uplatnenú škodu. Súdna prax dospela k ustálenému záveru, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá samotná skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (pozri napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31.05.2010); dôvodom na vylúčenie sudcu bez ďalšieho nie je ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý podľa tvrdení žalobcu svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu (pozri napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/201/2013 zo dňa 19.06.2013, sp. zn. 3Cdo/102/2013 zo dňa 11.03.2013 alebo sp. zn. 3Cdo/202/2013 zo dňa 12.09.2013). Obdobne možno poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2013, sp.zn. 7 Cdo 141/2013, podľa ktorého „Dôvod na vylúčenie sudcu (§ 14 ods.1 O.s.p.) nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. mája 2010 sp.zn. 3Nc 14/2010). Dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne svojím nesprávnym úradným postupom v inej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č.514/2003 Z.z.“. Rovnako možno poukázať aj na obdobnú rozhodovaciu prax v Českej republike za zhodnej právnej úpravy (napr. Uznesenie Najvyššieho súdu

Českej republiky, 31 Nd 209/2009 zverejnené pod č.65/2010 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek). O žalobcom vznesenej námietke zaujatosti zákonného sudcu riadne rozhodol nadriadený súd s tým, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nevylúčil. Zo spisu okresného súdu súčasne vyplýva, že uznesenie nadriadeného súdu rozhodujúceho o námietke zaujatosti (tu 16NcC/511/2012-8 zo dňa 16. októbra 2012, resp. 17NcC/450/2012-8 zo dňa 18. októbra 2012 a 41NcC/256/2012 zo dňa 11. októbra 2012) bolo účastníkom riadne doručené. Iné (nové) dôvody zaujatosti zákonného sudcu žalobca v odvolaní neuviedol.

Odvolačia námietka žalobcu, že mu okresný súd uskutočnením pojednávania a vykonaním dokazovania v jeho neprítomnosti odňal možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo na kontradiktórne konanie, tiež nie je dôvodná. Zo spisu vyplýva, že predvolanie na pojednávanie doručil okresný súd právnomu zástupcovi žalobcu riadne prostredníctvom pošty a včas s poskytnutím päťdňovej zákonnej lehoty na prípravu na pojednávanie. Na vykonanie pojednávania v neprítomnosti riadne a včas predvolaného žalobcu boli splnené zákonné podmienky (§ 101 ods. 2 O.s.p.); postupom okresného súdu v súlade so zákonom nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom. K odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani v rámci dokazovania. Okresný súd síce vykonal dokazovanie na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania (§ 101 ods. 2 O.s.p.), toto však okrem oboznámenia so žalobou a návrhom na zrušenie pojednávania pozostávalo len z oboznámenia sa s obsahom pripojených exekučných spisov (9Er/686/2011, 10Er/708/2011 a 13Er/437/2012), ktoré ako dôkaz navrhol vykonať samotný žalobca priamo v žalobe. Žalobca bol účastníkom uvedených exekučných konaní a obsah exekučných spisov mu bol nepochybne známy, pretože všetky rozhodnutia v exekučnom konaní mu boli riadne doručené. Iné dokazovanie okresný súd nevykonával. Zákonným postupom okresného súdu nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom; k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani v rámci dokazovania.

Žalobca v odvolaní spochybnil záver okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, keď trval na porušení svojho práva na rozhodnutie v zákonnej lehote. Odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí so záverom okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako jedného z predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ťažisko argumentácie žalobcu o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívalo v tvrdení, že k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo po uplynutí zákonnej pätnásťdňovej lehoty. Podľa ustálenej súdnej praxe pätnásťdňová lehota, plynúca od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (viď uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/605/2012 zo 14. decembra 2012, sp. zn. II.ÚS/520/2012 z 10. júla 2013, sp. zn. II.ÚS/248/2013 z 25. apríla 2013 alebo sp. zn. II.ÚS/112/2013 z 13. februára 2013). Preto aj v prípade, ak by okresný súd zistil, že rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia bolo vydané po 15-dňovej lehote, uvedený postup a obdobie nemožno považovať za nesprávny úradný postup (prieťahy v konaní) a je plne odôvodnený potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti predloženého exekučného titulu a to aj s prihliadnutím na množstvo exekučných konaní, ktoré žalobca iniciuje pred okresným súdom. V takomto prípade je ústavne akceptovateľná aj dlhšia lehota nevyhnutne potrebná na vykonanie tejto činnosti (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/606/2012 zo dňa 14. decembra 2012 alebo sp. zn. II.ÚS/245/2013 zo dňa 25. apríla 2013). Túto skutočnosť treba osobitne zdôrazniť najmä v prípadoch, keď titulom pre vykonanie exekúcie sú rozhodcovské rozhodnutia (rozhodcovské rozsudky). Exekučný súd pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi je vždy povinný skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Je predovšetkým povinný skúmať, či exekučný titul podľa ustanovenia § 41 EP má všetky zákonné atribúty a či nie je v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 EP). O návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku je exekučný súd oprávnený aj bez návrhu (ex offico) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy (doložky), je oprávnený vyvodiť všetky dôsledky, vyplývajúce z príslušných právnych predpisov preto, aby zmluvná strana nebola uvedenou zmluvou viazaná (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 10. októbra 2012 sp. zn. 6Cdo/105/2011, R66/2013). Žalobca takýto postup vytýka procesnému súdu vo svojom odvolaní bezdôvodne. Uvedené konštatovania v prejednávanej veci umocňuje skutočnosť, že žalobca tvrdí v žalobách nedodržanie 15-dňovej lehoty v rozpore s

obsahom exekučných spisov, ním uvádzané dátumy podaní sú nesprávne. Vo veci vedenej pod sp.zn. 9Er/686/2011 žiadosť o udelenie poverenia nebola podaná dňa 13. júla 2011 a súd o nej nerozhodol až 19. septembra 2011. Z exekučného spisu vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia bola exekučnému súdu doručená dňa 30. augusta 2011 a exekučný súd o tejto žiadosti rozhodol uznesením už 2. septembra 2011, uznesenie bolo právnenému zástupcovi oprávneného doručené dňa 8. septembra 2011, proti uzneseniu, ktorým exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia zamietol, odvolanie podané nebolo. Taktiež vo veci vedenej pod sp.zn. 10Er/708/2011 žiadosť o udelenie poverenia nebola podaná dňa 20. júla 2011 a súd o nej nerozhodol až 26. septembra 2011. Z exekučného spisu vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia bola exekučnému súdu doručená dňa 12. septembra 2011 a exekučný súd o tejto žiadosti rozhodol uznesením už 13. septembra 2011, uznesenie bolo právnenému zástupcovi oprávneného doručené dňa 19. septembra 2011, proti uzneseniu, ktorým exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia zamietol, odvolanie podané nebolo. Rovnako vo veci vedenej pod sp.zn. 13Er/437/2012 žalobca nesprávne tvrdí nedodržanie 15-dňovej lehoty, nakoľko žiadosť o udelenie poverenia bola exekučnému súdu doručená dňa 14. augusta 2012, o ktorej exekučný súd rozhodol už 17. augusta 2012, uznesenie bolo právnenému zástupcovi oprávneného doručené dňa 23. augusta 2012. Vo všetkých namietych exekučných konaniach tak bolo rozhodnuté v 15-dňovej lehote, ktorej nedodržanie žalobca v žalobe namietal a mal zato, že nedodržanie uvedenej lehoty mal za následok nesprávny úradný postup. Toto tvrdenie je v rozpore s obsahom súdnych spisov.

Nakoniec žalobca v odvolaní namietal aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorý sa podľa neho vôbec nezaobrá uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Ani v tomto smere však nemožno okresnému súdu nič vytknúť. Žalobca v konaní nepreukázal jeden z kumulatívnych obligatórnych predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci (t.j. nesprávny úradný postup exekučného súdu); v súlade so zásadou hospodárnosti konania nebolo potrebné sa v odôvodnení rozsudku osobitne zaoberať nepriznaním uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy. Táto skutočnosť preto v žiadnom prípade nespôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že riadne a včas požiadal o odročenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi a preto súd nemohol postupovať podľa § 101 ods.2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti a zároveň, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, táto námietka je v rozpore s obsahom súdneho spisu, z ktorého naopak vyplýva, že prvostupňový súd o prvej takejto jeho žiadosti rozhodol samostatne, uznesenie okresného súdu bolo na odvolanie žalobcu potvrdené odvolacím súdom. V rozhodnutí vo veci samej a ani na pojednávaní, na ktorom súd vec prejednal a vyhlásil rozhodnutie, o prerušení konania nerozhodoval.

Keďže žalobca v súdnom konaní nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu, príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, nevzniklo mu právo na náhradu škody ani nemajetkovej ujmy. Okresný súd nepostupoval v rozpore s exekučným poriadkom, jeho konanie nevykazuje znaky nesprávneho úradného postupu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.. Prvostupňový súd správne právne odôvodnil, prečo žalobe nevyhovel. Odvolací súd, vychádzajúc z úvah a právnych záverov uvedených vyššie, podľa § 219 ods. 1 O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil, vrátane súvisiaceho výroku o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2 O.s.p.), pri rozhodovaní o ktorých správne vychádzal z § 142 ods. 1 O.s.p., teda podľa úspechu v konaní, ale ak žalovanému trovy konania nevznikli, nebolo náhradu akých trov mu prisúdiť.

O trovách odvolacieho konania krajský súd rozhodol za použitia ustanovenia § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, preto mu podľa vyššie uvedených ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania, tieto si však do doby rozhodnutia odvolacieho súdu neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a ich vznik nemal odvolací súd preukázaný ani zo súdneho spisu; preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné